

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. An nullo modo fieri potuerit vt Christus in natura assumpta peccaret.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Aduerte; Hos defectus etiam futuros fuisse in statu nudæ naturæ; nam sequuntur naturalem corporis compositionem. Non tamen dicerentur tunc contrahi; quia non ex aliquâ causâ accessoriâ & extrinsecâ traherentur: sicut modo dicuntur contrahi, quia ex peccato consequuntur.

Deipara contraxit.

Petes; An Beata Virgo dicenda sit contraxisse hos defectus? Respondeo; contraxisse: Quia etsi non sint secuti ex peccato quod habuit; secuti tamen sunt ex peccato, quod habuisset, nisi præuenta fuisset: peccauit enim & ipsa in Adamo. Vnde & necessariò peccatum originale incurrisset, nisi præuenta fuisset.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Christus omnes defectus corporales hominum assumere debuerit?

Respondetur; Christus non assumpsit omnes defectus seu infirmitates humanas; sed eos tantum qui sequebantur naturam, & ex peccato

comuni totius naturæ; nec tamen perfectioni scientiæ, vel gratiæ repugnabant.

Vnde Primò, Non assumpsit ignorantiam, nec procliuatatem ad malum, vel difficultatem ad bonum. Nam etsi hæc sequantur peccatū originale; tamē impediunt opus Redemptionis, & dedecent Christum, & repugnant perfectioni, scientiæ, & gratiæ.

Non assumpsit ignorantiam.

Secundò, Non assumpsit vllum morbum; vt febrim, apoplexiam, lepram, paralysin &c. quia hi morbi non sequuntur immediatè ex peccato originali, aut ex conditione naturæ nudæ; sed ex particularibus causis, scilicet ex præuâ humorū temperie, vel ex aliquâ imprudentiâ aut ignorantia in regimine corporis. Vnde sequitur Christum naturæ relicto, fuisse moriturum sine vilo morbo, naturali extinctione caloris natiui, & cōsumptione humidi primogenij.

Nec Morbos.

Tertiò, Similiter nec assumpsit cæcitatem, surditatem, aut vllam deformitatem. Nam hæc ex particularibus causis sequuntur: nõ autem immediatè ex naturâ nudâ, vel peccato originali. Adde; Hæc minimè decuisse Christum; nec quidquam conferre potuisse ad nostram redemptionem.

Nec Cæcitatem, &c.

QVÆSTIO XV.

De defectibus Animæ à Christo assumptis.

In Decem Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum in Christo fuerit Peccatū?

Nullum in eo fuit peccatum.

Respondetur; Nullum in Christo fuisse peccatum, nec paruum, nec magnum. Est certum & fide tenendum.

Probatur Primò, Ex varijs Scripturæ locis Ioan. 8. v. 46. Quis ex vobis arguet me de peccato? Ioan. 14. v. 30. Venit Princeps mundi huius, & in me non habet quidquam. 2. ad Cor. 5. v. 21. Eum, qui non nouit peccatum, fecit pro nobis peccatum; id est, hostiam peccati: quomodo Olee 4. Sacerdotes dicuntur manducare peccata populi, id est hostias pro peccatis oblatas. Isaia 53. Qui peccatū non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. Ad Hebr. 4. Tentatus per omnia pro similitudine absq; peccato. Et c. 7. Talis enim decebat vt nobis esset Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus. 1. Petri 2. v. 22. Qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. Idem patet ex Concilijs, & omnibus Patribus.

Tribus de causis assumptis nobis de factis.

Probatur Secundò Ratione: Primò, Christus assumpsit nostros defectus ob tres causas. Prima, Vt pro peccatis satisfaceret. Secunda, Vt veritatē naturæ humanæ demonstraret. Tertia, Vt præberet perfectū exemplum omnis virtutis. Atqui peccatum ad nihil horum præstandū iuuabat, sed potiùs impediabat satisfactionem pro nobis, & exemplum virtutis. Dices; Debebat dare exemplum penitentis, sicut Dauid; ergo &c. Respondedo; Deditse perfectissimum exemplum penitentis, dolendo non de suis, sed de alienis peccatis; & pro illis satisfaciendo.

Peccata sustulit.

Secundò, Christus venit vt omnino tolleret peccatū; ergo non oportebat vt illud admitteret. Vnde ad Hebr. 7. v. 26. Talis enim decebat vt nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus à

peccatoribus, & excellor cælis factus: qui non habet necessitatem quotidie (quemadmodum Sacerdotes) prius pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populo. Hoc enim fecit semel, se offerendo. Lex enim homines constituit Sacerdotes infirmitatem habentes: sermo autem iurisurandi qui post (Græcè κατα, supra) legem est, Filium in æternum perfectum.

Tertiò, Christus venit vt daret nobis legē, & ostenderet viâ perfectionis. Vnde Ioan. 8. Quis ex vobis arguet me de peccato? si veritatem dico vobis, cur non creditis mihi? Prorsus autem indecens fuisset, si vel contra suam legem, vel perfectionem vitæ, aliquid admisisset.

Ostendit vim perfectionis.

Quartò, Quia à principio fuit perfectus gratiâ, & visione beatificâ: ergo omnino impeccabilis. Ex his patet, Christum non tantum non peccasse, sed iuxta legem ordinariam ne potuisse quidem peccare. Sed est

Fuit ab initio perfectus.

DVBIVM.

An nullo modo fieri poterit vt Christus in naturâ assumptâ peccaret?

Drandus in 3. d. 12. q. 2. existimat humanitatem Verbo vnitam potuisse per absolutam Dei potentiam permitti peccare; & hoc peccatū, per communicationē idiomaticam potuisse tribui Deo: ita vt Deus diceretur peccare, sicuti dicitur pati, mori, resurgere. Eandem sententiam insinuat Scotus eadem dist. q. 1. vbi docet ratione beatitudinis Christum non potuisse peccare; non tamen ratione solius vnionis. Quamquam Scotus rectè posset intelligi, vt nimirū loquatur de nudâ vnione, ita vt illius ratione, nullū auxilium proueniat humanitati. Gabriel autem eadem dist. admittit quidem naturam assumptam peccare potuisse, sed hoc peccatum Deo non tribuendum.

Drandus.

Scotus.

Gabriel.

Hh iij Sed

*Fuit Im-
peccabilis*

Sed Respondendum est; Humanitatem Christi ratione vnionis ita esse confirmatam in bono, vt omnino impossibile esset ipsam peccare. Est certa & communis Doctorum. D. Thomæ hoc loco, & in 3. dist. 12. vbi idem docet Magister, Bonauentura, Richardus, Paludanus, & alij.

*Ex Scri-
pturis.*

Probatur Primò, Ex Scripturis suprâ num. 1. allatis, quæ intelligendæ sunt secundum perfectissimum sensum: id est, quod non solum non habuerit actu aliquod peccatum; sed etiam quod non potuerit habere. Quidquid enim de Deo dicitur, *non ego* vt exponendum est; vt multis locis docet Dionys. lib. De diuinis nominibus c. 1. & de mystica Theolog. c. 1. &c.

*Ex Patri-
bus.*

Dionysius.

Probatur Secundò, Ex Patribus. Dionysius lib. De Ecclesiastica Hierarchia cap. 3. parte 3. *Si ad ipsius societatem, inquit, aspiramus, oportet nos assidue in sanctam eius vitam, quam in carne egit, in-
tueri; & imitatione ipsius sacra impeccabilitatis, ad
Deiformem & irreprehensibilem habitum recurrere.*

Irenæus.

Irenæus lib. 3. c. 5. dicit Christum non potuisse mentiri, quia erat veritas: ergo similiter quia bonitas, non poterat peccare.

Ambros.

Ambrosius lib. De Dominicæ Incarnationis Sacramento cap. 7. docet nõ esse timendum ne anima Christi peccaret: per vnionem enim cum Verbo, factam esse im-
peccabilem, & peccata nostra sustulisse. D. Augu-
stinus lib. De correptione & gratiâ: *Ipsa susce-
ptio talis erat, vt natura hominis à Deo suscepta, nul-
lum motum mala voluntatis admitteret.* Et lib. 1. con-
tra duas epist. Pelagianorum cap. 8. *Non ob aliud
factus est mediator, nisi quia solus ex hominibus non po-
tuit esse peccator.* Idem colligitur ex lib. De præ-
dest. Sanctorum c. 15. Hilarius lib. 1. De Trinit.

August.

Paulò post principium, multa habet in hanc sententiam, quibus ostendit peccatum Christo omnino repugnare. Anselmus lib. 2. *Cur Deus homo,* cap. 9. 10. & 16. aperte docet fuisse impeccabilem propter vnionem. Idem docent Patres Græci. Origenes apertissimè lib. 2. *περὶ εὐαγγελίου* cap. 6. Athanasius lib. De Incarnat. Verbi, post mediũ. Cyrillus lib. De fide ad Theodosium non procul à principio, & dialogo 6. de Trinitate. Damascenus lib. 3. De fide cap. 19. Hi omnes docent causam, cur humanitas Christi nõ posset peccare, fuisse vnionem hypostaticam. Vnde patet etiam si non habuisset visionem beatificam, tamen impeccabilem futuram fuisse.

Hilarius.

Anselmus.

*Græci
Patres.*

Probatur Tertio, Ratione; Quia si humanitas Christi vnita Verbo, posset peccare, Deus posset peccare: atqui hoc est falsum: ergo. Dices; Peccatum omnino repugnat Deo, & ideo non potest ei villo modo tribui. Contrâ; Si intelligas *repugnare Deo*, id est, diuinæ naturæ; Sic etiam mori *repugnat Deo*; & tamen rectè dicitur *Deus mori, & crucifigi*. Si autem, ipsi hypostasi per communicationem idiomatum; petitur principium. Cur enim repugnat hypostasi, si naturæ in illa hypostasi existenti conuenit? præsertim cum actiones tribuantur supposito, tamquam principio quod; naturæ, vt principio quo. Vnde Durandus concedit Deum posse peccare per communicati-
nem idiomatum, sicuti potest mori.

3

*No quidem
per commu-
nicationem
idiomatium
Deo tribui
potest pec-
catum.*

Sed hoc nullo modo posse admitti, Probatur Primò, Quia est contra modum loquendi Conciliorum & Patrum. Secundò, Quia sequuntur hinc magnæ blasphemie; Deus peccat. Deus seipsum odio habet.

Deus est odio & damnatione dignus. Deus seipsum negat, &c.

Tertio, Si Deus peccaret per naturam assumptam, non solum per communicationem idiomatum tribueretur ipsi peccatum, sed etiam in ipsam diuinam voluntatem culpa redundaret; quod est hæreticum. Quod probatur; Quia quando plures naturæ conueniunt substantialiter in vnum suppositum, officium & munus supremæ voluntatis illius suppositi est, continere in officio & honestate omnes appetitus, & vires inferiores illius suppositi; adeo vt contra honestatem faciat, si hoc negligat; aut permittat inferiores appetitus in malum ferri, quando potest impedire. Atqui per vnionem hypostaticam humanitas fit propria natura Verbi; & in illo supposito suprema voluntas est diuina, quæ potest regere inferiorem, scilicet humanam, eamque intra limites virtutis continere; ergo ad officium diuinæ voluntatis pertinebat hoc facere, ita vt si ommitteret, culpa illi imputaretur.

*Redunda-
res hoc pe-
ccatum in
ipsam diu-
nitatem.*

Maior probatur Primò, Exemplo hominis, in quo est natura sensitiua & rationalis, & idcirco tenetur per voluntatem rationalem regere appetitum inferiorem, reliquasque vires inferiores. Secundò, Quia ex vnâ vel multis naturis & supposito, fit simpliciter & absolute vnum ens; in quo, id quod operatur, est suppositum; id quo operatur, est natura, eiusque potentia. Ergo cura & obligatio benè regendi omnes vires, pertinet ad suppositum quod potest; & ad eas vires per quas id potest: ergo si exorbitent vires inferiores à recto, imputatur supposito, & illi potentia per quam potest. Tertio, Rectus ordo postulat vt in vnâ personâ sit vnum supremum principium, cuius sit regere vires inferiores illius personæ; alioqui esset magna confusio in vnâ personâ. Quarto, Suppositum diuinum supplet vicem suppositi humani. Atqui suppositum humanum ad hoc tenebatur, quantum poterat per omnes vires illius suppositi: ergo etiam suo modo suppositum diuinum, & voluntas diuina, ad hoc obligatur. Dico, *suo modo*, quia non obligatur ad hoc aliqua lege; Sicut persona humana, quæ lege naturali tenetur: sed naturâ suâ ad hoc est voluntas diuina determinata; sicut ad dicendum verum, & omne id, quod ratio veritatis postulat. Potest tamen dici Verbum obligari, quatenus est suppositum humanum, & ratione humanæ naturæ.

Quarto denique, Deus non potest operari ea, quæ ipsum dedecent; ita vt nullam rationem habeant honesti, neq; ad vllum bonum finem fieri possint: atqui peccare in propria naturâ assumptâ, est tale: ergo &c.

Sed contrâ. Objicitur Primò, Permissio talis peccati poterat esse bona; sicut in alijs hominibus permittere peccatum, est bonum: Confert enim ad ostensionem libertatis, ad commendationem gratiæ postea erigentis, & ad maiorem laudem bonorum operum: præsertim si is qui potuit transgredi, non est transgressus. Eccles. 31. v. 10.

*4
Soluantur
obiectiones.*

Respondeo; Permissio peccati in alijs hominibus est bona, ob multas causas; non tamen in naturâ assumptâ: quia voluntas naturæ assumptæ, est voluntas Dei; & ita voluntas Dei peccaret; in quod peccati redundaret in voluntatem increatam, & in personam diuinam: vt ostensum est. Ex permissione autem peccati in alijs voluntati-
bus, nihil

*Permissio
peccati
bona est in
alienâ, non
autem in
assumptâ
naturâ.*

bus, nihil sequitur quod minus deceat Deum: habet enim se ad illos non vt suppositum, sed vt rector & causa vniuersalis, cuius est permittere res agi suis motibus.

Obijcitur Secundo, Si Angelus assumeret naturam humanam, & per illam peccaret; tale peccatum non redundaret in Angelicam voluntatē: ergo neque hic in diuinam.

Respondeo; Concesso antecedente nego consequentiam: non enim est par ratio; Nam voluntas Angelica non potest moderari suo arbitrato humanam, sicut potest voluntas diuina. Nam voluntas humana non regitur efficaciter à causā externā, nisi à voluntate diuinā. Si tamen ille Angelus non faceret quantum posset ad suam voluntatem humanam à peccato custodiendam, malè faceret, & Angelicā voluntati imputaretur.

Obijcitur Tertio, Verbum poterat assumere naturam humanam nudam, eamque solis naturæ viribus permittere: atqui tunc poterat esse in illa natura aliqua inconsideratio, quæ est ferè tota radix peccatorum: ergo etiam inconsiderata voluntas & operatio. Confirmatur; potuisset esse error seu falsitas in intellectu: ergo etiam prauitas in voluntate.

Respondeo; Etsi Deus potuisset assumere naturam humanam sine vllis donis supernaturalibus, non tamen sine illa prouidentia & custodia, quæ necessaria erat ad illam infalibilibiter ab omni peccato præseruandam. Hæc enim prouidentia & custodia necessario debita est illi naturæ ratione vnionis; vel potius, hoc Deus debet infinite suæ puritati & sanctitati; ob rationes dictas.

Ad confirmationem dici posset; errorem non esse tantum malum, quantum peccatum; cum non auertat à Deo, quando non est voluntarius. Verius tamen est non potuisse vllō modo errorem alicquem esse in intellectu naturæ assumptæ: quia error est talis imperfectio, quam quilibet prudens vitare debet in proprio intellectu, quantum potest: neque est vlla honesta ratio ob quam possit admitti.

Obijcitur Quarto, Deus potuisset assumere naturam ex Adamo per femineam propagationem; ac proinde contrahere peccatum originale. Item potuisset assumere naturam alicuius hominis in peccato originali, vel mortali existentis; ac proinde illud peccatum retinere. Quo casu diceretur peccator.

Respondeo Negando sequelam; si enim naturam ex Adamo naturaliter propagatam assumpsisset, prius naturā illam sanctificasset, quam infecta fuisset. Nam anima prius naturā vnitur Verbo, quam corpori; vt supra q. 6. a. 3. At non contrahit peccatum originale, nisi ex contagione corporis; quia non antè contrahit peccatum, quam existat integer homo, & Adæ Filius: ergo non potuisset vllō modo peccatum illud contrahere.

Confirmatur; Quia prius vnitur Verbum toti humanitati, quam ipsa possit suscipere peccatum; vt patet ex dictis supra quaest. 7. Quod si assumpsisset eam naturam, quæ iam erat in peccato originali, vel mortali; necessario hoc ipso illud peccatum deleuisset. Ratio est, Primo, Quia per gratiam vnionis, illa natura fuisset summè dilecta: atqui omnino impossibile est, vt cum summā dilectione consistat summum odium, vel saltem absoluta inimicitia. Secus est de gratia creata, quæ non

facit summè dilectum: vnde neque omnino necessario delet peccatum. Potentius enim est peccatū ex natura sua vt reddat exosum, quam omne donum creatum ex præcisa naturæ conditione, vt reddat dilectum. Verum gratia vnionis potentior est ad dilectionem, quam omne peccatum ad odium. Deinde; quia natura per vnionem accipit summam excellentiam, imò deificatur, & consequenter quidquid in ipsa est: atqui hæc excellentia repugnat peccato. Denique; peccatum tale est, vt nullo modo honestè amari possit, aut prudenter à quopiam (qui illud potest à se auertere) permitti. Ergo fieri nequit vt permittatur in naturā humanā.

Hinc Sequitur, neque vitiorum habitus, qui tamen in iustificatis possunt remanere, assumi potuisse; quia nihil habent, cur aliquis prudenter in se illos possit permittere, quando facile potest abolere. Quare si Deus naturam humanam alicui peccato, vel habitui vitioso subiectam assumpsisset (quod sanè contradictionem non implicat) necessario in ipsa assumptione penitus purgata & sanctificata fuisset. Vnde Tertullianus lib. de carne Christi ait: *Etsi carnem peccatricem assumpsit, faciendo tamen illam carnem suam, fecit non peccatricem.*

De reatu peccati, Vtrum assumi potuerit, dubitatur à Doctoribus recentioribus. Sed non est improbable potuisse assumi. Nam hic reatus nihil aliud fuisset, quam obligatio satisfaciendi pro peccato in natura ante assumptionem admisso: vt si Verbum assumpsisset naturam, quæ ante extiterat in Petro, in eoque peccauerat; deleta quidem fuisset in assumptione culpa omnis, reatus tamen potuisset retineri. Nam hæc obligatio intrinsecè nihil indecens habet, cum sit ad actum virtutis: sicut patet ex obligatione satisfaciendi, quam nostrā causā suscepit. Etsi enim Verbum non possit contrahere reatum per actionem, quæ ipsi vt supposito tribuatur; posset tamen per actionem naturæ assumptæ, quam ipsa habuit in sua persona ante assumptionem. Aduerte tamen hunc reatum, quantumcumque esset, posse vnico actu satisfactorio tolli; quia infinitam vim satisfaciendi habet.

Obijcitur Quinto, Natura vnita Deo per gratiam habitualement, potest peccare: Nam hoc ipso quo peccat, gratia perit, & vnio dissoluitur. Ergo similiter, si ponamus vnionem hypostaticam eo ipso momento dissolui, non erit impossibile naturam assumptam peccare.

Respondeo; Positā illā hypothesi, Nego Consequentiam: Quia vnio hypostatica constituit ipsam personam, cui tribuitur omnis operatio illius gratiæ, & quæ necessario tamquam suppositum influit in opus. Vnde necesse est, eo ipso momento, quo actio peccati elicitur, ipsam vnionem adhuc existere; quia actio elici non potest nisi à supposito: ergo fieri nequit, vt eo ipso instanti, vnio sit dissoluta. Secus est in gratia habituali; quia hæc non constituit personam operantem, nec influit in opus peccati. Vnde primum momentum quo peccatum existit, est primum momentum, quo gratia non existit, supposito perseverante eodem.

Si Angelus in assumptione natura non resisteret peccato natura quantum posset, peccatum illi imputaretur.

An Christo potuerit inesse inconsideratio.

An error.

An potuerit assumere naturam in peccato in secliam.

Prius erat delendum peccatum, quam naturam eo infectam assumere.

7 Nec habitus vitiorum potuit assumere.

Potuit reatum peccati.

Cur potius peccari possit cum gratia habituali, quæ cum vnione hypostatica.